

 **BALLET DEL TEATRO
LÍRICO NACIONAL**
DIRECTORA ARTÍSTICA: MAYA PLISETSKAYA

THE ISRAELI BALLET PRESENTS:

SPRING EVENTS 1989

BALLET DEL TEATRO LIRICO NACIONAL

Artistic Director: MAYA PLISETSKAYA

Principal Dancers

ARANTXA ARGUELLES
RICARDO FRANCO

ELENA FIGUEROBA
RAUL TINO

CARMEN MOLINA
HANS TINO

Soloists:

MARTA ALVAREZ
ROSANA BURGOS

MARBEL CABRERA
MONTserrat GARCIA
CARMEN PARIS

M^a. LUISA RAMOS
SOFIA SANCHO

DANIEL ALONSO

MANUEL ARMAS
JAVIER SERRANO

JOSE ANTONIO QUIROGA

Corps de Ballet

VERONICA ALTES
ANABEL ALVERO
KATY ARTEGA
M^a. DEL MAR BAUDESSON
MIREIA BOMBARDO
MARTA CHARFOLE
M^a. LUISA DELGADO
MARINA DONDERIS
GEMA GALLARDO

M^a. EUROPA GUZMAN
AFRICA GUZMAN
OLIVIA JORBA
EVA M^a. LOPEZ
MAR LLORENTE
MURIEL MARIA
M^a. TERESA MARTIN
BEATRIZ MARTIN
BELEN MORENO

BLANCA M^a. RECHE
IVANA SALDANA
ADRIANA SALGADO
ESTHER OLIVA

ROCIO PELAEZ
EVA M^a. PEREZ
SUSANA RUIZ
YOKO TAIRAT
M^a. JESUS TARRA

JOSE ANTONIO BEGUIRISTAIN
JAVIER CASTILLO
EDUARDO CASTRO
ANTONIO FERNANDEZ
SEBASTIAN GONZALEZ

MAURICIO GONZALEZ
LUIS MARTIN OYA
JOSE MARTINEZ
JULIAN MINGUEZ
PABLO MOLERO

TINO MORAN
FERNANDO NAVAJAS
JUAN C. SANTAMARIA
JOSE VICENTE SALES
OSCAR TORRADO

Resident Director: RAY BARRA

Assistant Director and Ballet Master: AZARI PLISETSKI

Assistant to Director: MAXIMO BARRA

Ballet Mistress and Rehearsal Director: GISELLE ROBERGE

Director General

JOSE ANTONIO CAMPOS

Production Manager
MARISOL RIERA

Technical Coordinator
JUAN ALBERTO LUACES

Administrator
VICTOR ARANDA

Pianists: ALBERTINA DOMINGUEZ, FERNANDO EMBER; Stage Manager: GOYO GIMENEZ; Technicians MARCELO SUAREZ, LUIS GARCIA CADENAS; Electricians: FLORENCIO SANCHEZ, LUCAS GONZALEZ; Sound Technicians: JESUS SANTOS, JOSE Mª PULIDO; Sound Assistants: PEDRO A. JABARDO, JAVIER CABELLOS; Video: IGNACIO RODRIGUEZ SAN ROMAN; Wardrobe Director: ISMAEL AZNAR; Wardrobe: JUANA CUESTA, ROSA SANCHEZ, CARMEN DEL VALLE, GENOVEVA BON; Props: JOSE LUIS MORA; Cargo: JOSE TALAVERA; Massagists: JESUS ABADIA, MATEO MARTIN; Secretaries: MERCEDES ZAZO, CONCHA MARTINEZ, JUANA CUESTA; Sect. & Translator: DOLORES SEIJO.

GREETINGS

"Es una satisfacción para el Ministerio de Cultura Español iniciar en Israel la gira que celebra el X Aniversario del Ballet del Teatro Lírico Nacional. Nuestra joven compañía, a la que la insigne maia plisetskaia ha dado ya categoría internacional, quiere ser símbolo de la estrecha colaboración cultural que mantienen nuestros dos países.

Jorge Semprum
Ministro de Cultura de España.

El Ballet del Teatro Lírico Nacional es una de las dos compañías a través de las que el Instituto Nacional de las Artes Escénicas y de la Música produce sus espectáculos de ballet. Está integrado, como cuerpo estable, en el Teatro Lírico Nacional la Zarzuela, con sede en Madrid.

A pesar de su rica y original tradición de danza folklórica y popular, España nunca había tenido una compañía nacional de danza clásica hasta la fundación del Ballet en 1979. Desde entonces, el Ballet del Teatro Lírico Nacional ha tratado de cumplir con un doble propósito: reunir y potenciar el talento de los bailarines españoles de danza clásica, y mostrar al público de todos los países la extraordinaria e intemporal belleza del arte coreográfico. Ahora bajo la dirección de la gran Maya Plisetskaya y con su nutrido repertorio de ballets clásicos y contemporáneos, el Ballet del Teatro Lírico Nacional inicia su gira de 1989, con sólo diez años de vida, pero con una ilusión sin límites.

José Manuel Garrido
DIRECTOR GENERAL
Instituto Nacional de Las Artes Escénicas Y de la Musica
Ministerio de Cultura

Cuando la incomparable Maya Plisetskaya asumió la dirección artística del Ballet del Teatro Lírico Nacional, nuestra joven compañía dió su más significativo y entusiasta salto adelante. En Mayá se unen la tradición clásica del ballet y el nuevo lenguaje de la danza contemporánea, doble espejo en el que nuestro Ballet puede mirarse a lo largo de su progresiva conquista de los secretos del arte coreográfico.

En esta gira de 1989, Maya Plisetskaya baila, con toda la compañía, su inmortal creación *CARMEN* y el nuevo ballet *MARIA ESTUARDO*, creado para ella hace sólo unos meses. Bajo su dirección, el Ballet presenta sus versiones de clásicos como *SYLPHIDES* o piezas contemporáneas como *SINFONIA INDIA*, del coreógrafo español Nacho Duato. El propósito de Maya Plisetskaya es convertir a España en una de las potencias mundiales de la danza. Sin haber cumplido todavía diez años de vida. El Ballet del Teatro Lírico Nacional mira con ilusión el futuro.

José Antonio Campos
SOBREINTENDENTE

BALLET DEL TEATRO LIRICO NACIONAL

Maya Plisetskaya's appointment as Artistic Director of the Ballet del Teatro Lirico Nacional has already made quite an impact on many different areas of Spanish culture. The extraordinary Russian ballerina has taken upon herself the task of turning Spain into one of the major forces in the world of classical ballet. She has managed to instill a new identity in the young, ten-year-old Spanish company, and inspire it with bright hopes for the future.

The Ballet del Teatro Lirico Nacional previously known as Ballet Nacional de Espana-Clasico – has made a very prestigious name for itself with its numerous performances both in Spain and abroad. It has also been the proud host of various guest artists internationally famous in the field of dance, such as: Carla Fracci, Julio Bocca, Cynthia Gregory, Fernando Bujones, Lynne Charles and Eva Evdokimova. Its wide-ranged repertoire now includes more than twenty classical and contemporary dances, and it has become a firmly established company, and a creative center for some of the country's best young dancers in recent years.

The Company has also had occasion to work with other outstanding choreographers, dancers and ballet masters, such as Glen Tetley, Alberto Mendez, Milko Sparembek, Nacho Duato, Patricia Neary, Kaleria Fedicheva, Vicente Nebrada, Luk de Layress, Victoria Simon, Sallie Wilson, John Prinz, and Pavel Vokoun.

From the time of its conception (in 1979), the Ballet del Teatro Lirico Nacional has strived for a two-fold achievement. Firstly, to bring together some of the immense talent found among young ballet dancers in Spain today, and provide an opportunity for them to work in the Company, which is totally funded by the Government. Secondly, to present Spanish audiences with examples of the extraordinary, timeless beauty of the art of choreography, in all its many aspects.

The Ballet's first director was Victor Ullate, one of Spain's greatest ballet dancers, who had previously danced with Maurice Bejart's Ballet du XXe Siecle for

several years. Bejart's influence was quite manifest in the Company's early years, which included a decidedly modern repertoire while maintaining a strict emphasis on classical training.

In February of 1983, the prestigious dance teacher Maria de Avila became the director of the two National Ballet Companies – both the Spanish Classical Dance and the Ballet Companies. She restructured the internal workings of the Company, placing special emphasis on opening the doors to the works of important choreographers that were as yet little known in Spain, such as George Balanchine and Antony Tudor. But the Company by no means limited itself to performing famous works by foreign choreographers; it also set about creating its own pieces. Maria de Avila commissioned Ray Barra – former dancer and choreographer from US, but of Spanish descent and long time Spanish resident – to choreograph several dances. She later offered him the position of Assistant Director, and Barra is now the Resident Director of the Ballet del Teatro Lirico Nacional.

Besides its performances in the Teatro Lirico Nacional La Zarzuela, where it has been the official Ballet Company since 1987, the Company has held numerous performances all over Spain, as well as touring France, Austria, West Germany, Switzerland and Cuba. This year the company will tour in Israel, Japan, Greece and Latin America.

In 1988, the Ballet del Teatro Lirico Nacional added some exciting works to its programme: the *Carmen Suite*, which Maya Plisetskaya first performed with the Bolshoi Ballet, as well as the full-length *Swan Lake*. The company's new repertoire has also been widened to include an interesting variety of both neo-classical and contemporary works (including "Mary Stuart" to be also performed in Israel).

The tour to Israel of the Ballet del Teatro Lirico Nacional is within the framework of the cultural agreement between Spain and Israel.

MAYA PLISETSKAYA

Maya Plisetskaya is one of the most powerful performers to appear on the dance scene since the near mythical figure, Anna Pavlova. With her incredible vitality, her rebellion against academic ballet conventions in general, combined with her own strong personality, Plisetskaya has become a living legend for dance and performing arts lovers in general.

Maya Plisetskaya was born November 20, 1925, into a family already very involved in the dance and theatre world. She is the niece of Sulamith and Assaf Messerer, two of the most famous dancers from the Bolshoi in the thirties; daughter of Raquel Messerer, silent film star; and sister of Azari Plisetski – who is now Assistant Director and Ballet Master "Teatro Lírico Nacional."

Maya Plisetskaya was a child prodigy, who at the age of three was already astonishing people with her talented dance improvisations at nursery school. "The call of Art is felt at a very early age," she has commented in reference to her childhood, and "...there comes a time when one realizes that one's life belongs to Art and, once you have started down the path there is no turning back." The Russian *prima ballerina* took her first step along this path by entering the Moscow School of Dance at the age

of nine, where she studied under Jelisaveta Gerdt. Maya Plisetskaya also makes special mention of her studies with Assaf Messerer and Agripina Vaganova, the great dance teacher from the Kirov in Leningrad, as having been especially important in her training and education.

In 1941, Maya Plisetskaya was invited to join the Bolshoi Ballet in Moscow, as a soloist. Within a few months the young ballerina had already triumphed with her performance of Fokine's *The Dying Swan*, in which she revealed her talent for breathing new life into classical choreographies.

Maya Plisetskaya's revolutionary style won her immediate acclaim, with her brilliant leaps, the grace and fluidity of her arm movements, her intense expressiveness, and the harmony of her movements. She soon went on to create even more of an artistic stir with her interpretation of the double role of Odette-Odile in *Swan Lake*, which she has now performed more than five hundred times since 1947, making it one of her best-known roles.

In the fifties, Maya Plisetskaya reached the peak of her popularity and brilliance with portrayals of such vastly differing roles as the Copper Mountain Queen in Lavrovsky's *The Stone Flower*, (1954), or Aegina in Moiseyev's *Spartacus* (1958). But the three performances in particular which would definitively demonstrate her impressive and highly personal interpretive techniques were: the role of the madly jealous Zarema, in Rostislav Zacharov's *The Fountain of Bakhchisaray* (1948); the wild and malicious Kitri in *Don Quixote* (1950); and the heroic Laurencia in the ballet of the same name by Vachtang Chabukiani (1956). These three roles, in which she exhibited an unheard of combination of temperament, emotional intensity and virtuosity, together with an incredibly explosive technique, still stand as some of the most outstanding contributions to dance of all time.

After going on to portray other impactful roles, such as Juliet in

Lavrovsky's *Romeo and Juliet* and Mekhmeneh Bahnu in Grigovich's *Legend of Love*, Maya Plisetskaya first performed her *Carmen Suite* in 1967, which was to become one of her signature pieces. Alberto Alonso's celebrated choreography was a perfect characterization of the rebellious, daring personality of the famous gypsy girl, and was set to Rodion Shchedrin's adaptation of the opera by Bizet. (Shchedrin is the Russian prima ballerina's husband, and has written numerous compositions especially for her.) It came as no surprise that the Bolshoi premiere of this ballet – the first ever choreographed specifically for Plisetskaya – was one of the true cultural events of the time. It gave rise to both criticism of the short, choppy steps in the choreography, which defied traditionally elegant classical ballet style, and acclaim of the ballerina's intense conviction in her portrayal of this passionate role.

In 1972, she took on another challenging project; a ballet based on the novel *Anna Karenina* by Tolstoy, set to a musical composition by Shchedrin. Plisetskaya, who had long been fascinated by the idea of transforming this Russian novelist's masterpiece into a ballet, also took on the job of stage director for the work, as well as doing her own choreography for the first time.

The sixties was a period of experimentation for Maya Plisetskaya, and also the point when she first began to work with Western choreographers. In 1973, *La Rose Malade* premiered in Paris, based on a poem by William Blake, with choreography by Roland Petit, who created it especially for her to music by Gustav Mahler. In the ballet *Isadora*, which Maurice Béjart created for her, Plisetskaya used all the magnetism of her stage presence. Her startling physical resemblance to the dying Isadora Duncan when she appeared on stage was an unforgettable image, with the dance itself evoking in a most moving manner the unmistakable style and personality of the American dancer.

Her work with Maurice Béjart – with whom she also did *Bolero* and *Leda* – influenced her own second choreographic piece; a version of Chekhov's *The Seagull* set to music by Shchedrin, which premiered in 1980. *The Seagull* unleashed a storm of controversy in the Soviet press.

"Once again, we are dealing with the fate of bitter people," explains Maya Plisetskaya, "with atmospheres, moods, tones in the written work and musical composition that suggest and mold the choreography as I go along. There are times when words are unable to express our feelings, which is when body movement takes over to fill that lack."

In reference to her present experience with the Ballet del Teatro Lírico Nacional, Maya Plisetskaya comments: "My main objective has been to draw attention to this young and talented company. There was no existing tradition, or cult, of classical ballet in Spain. I would like to introduce one here, and at the same time give the Ballet Company a definitive push forward. I want to call attention to them, create a sensation of "shock", make people sit up and take notice, so that later, when I have gone, this interest will continue and the Company can then proceed along their own line of direction. I would like to see these dancers create their own "trademark", a unique identity of their own that will help bring them recognition.

PRINCIPAL DANCERS

ARANTXA ARGÜELLES

Born in Zaragoza, she began studying dance at the age of four with Maria de Avila in her Zaragoza school, where she also studied under Lola de Avila and Cristina Miñana. She made her professional debut with the Ballet Clásico de Zaragoza, in 1981. With this same troupe she danced the *Grand Pas Classique* at the Joyce Theatre in New York. She joined the Ballet Nacional de España Clásico in 1984, and one year later she had become one of its principal dancers. She won First Prize in the Eurovision Competition for Young Dancers in 1985, and in 1986 was awarded the Gold Medal at the Concours de Danse in Paris. In July of 1987, Alicia Alonso invited her to perform with the Ballet Nacional de Cuba, where she danced with Lázaro Carreño. Her repertoire includes leading roles in *Serenade*, *Pastoral Symphony*, *Voluntaries*, *Concerto Barocco*, *Tarde en la Siesta*, *Poema Divino*, *Les Sylphides*, *The Four Temperaments*, *Sinfonía India*, *Raymonda Divertimento*, and *Walpurgis Night*, as well as other pieces such as the pas de deux from *Le Corsaire*, *The Nutcracker*, *La Fille Mal Gardée* and the *Black Swan Pas de Deux*. In 1988 she performed, with Antonio Castilla as her partner, at the Foundation Gala Performance in Brussels, along with other internationally known dancers, such as Natalia Makarova, Alicia Alonso and Richard Cragun.

CARMEN MOLINA

Born in Madrid, she began her ballet studies at the age of seven at the Madrid Conservatory School, under the supervision of Ana Lázaro. She graduated from the school with honors, taking a degree in classical ballet. She went on to further her training with Nora Kaye, Anton Dolin, John Gilpin, Luis Fuente, Carmina Ocaña, Victor Ullate and, probably the most influential, Carmen Roche. She was a member of the Ballet Nacional de España-Clásico from the time it was founded in 1979. She soon began dancing leading roles, partnered by such internationally famous figures as Jorge Donn, Michael Dennard and Victor Ullate. She became a principal dancer with the company in 1985, and performed the leading roles in *La Valse*, *Serait-ce la mort?*, *Secuencia Tres*, *Posesión*, *Serenade*, *Lilac Garden*, *The Nutcracker* and *Soledad* in *Tarde en la Siesta*. Her repertoire has now expanded to include: *Voluntaires*, *Pastoral Symphony*, *Grand Pas de Quatre*, *Poema Divino*, *Swan Lake* (as Odette), *Les Sylphides*, *Theme and Variations*, *La Espera* and *Raymonda Divertimento*, as well as the Pas de Deux from *Don Quixote* and *Le Corsaire*.

RICARDO FRANCO

Born in Madrid, he began to dance at the age of thirteen in an Aragonese folk dance group. He first began to study ballet in 1977 with Luis Fuente. In 1979 he joined the Ballet Nacional de España-Clásico, then directed by Victor Ullate, and within months was dancing as a soloist. He danced the leading roles in *La Valse*, *Serait-ce la mort?* and *The Firebird*. In 1981, he received a grant to further his studies at the Joffrey Ballet School in New York. Héctor Zaraspe was his principal teacher, with additional studies under Sulamith Messerer, Robert Denvers, Maggie Black, Meredith Baylis, David Howard and others. He has danced professionally as a soloist in gala performances with well-known dancers from the American Ballet Theatre, New York City Ballet and Joffrey Ballet. He was appointed principal dancer of the Ballet Nacional in 1985. He became the first Spaniard to dance the role of Siegfried in a Spanish production of the *Second Act of Swan Lake*, with Eva Evdokimova as his partner. He performed the role of the Poet in *Les Sylphides*, which he danced with Carla Fracci in the 1987-88 season. Some of the other outstanding roles in his repertoire are: *Serenade*, *Lilac Garden*, *Pastoral Symphony*, *Poema Divino*, *Voluntaires*, *The Nutcracker*, *Muñecos*, *The Four Temperaments*, *Raymonda Divertimento*, *Theme and Variations*, *Sinfonía India* and *Walpurgis Night*. In 1987 he was invited to perform as a guest artist at the Carnival Gala in Venice.

RAUL TINO

Born in Madrid, he began his dance studies at the age of fourteen with Julia Estévez, later continuing his training with Luis Fuente. In 1979, he received a grant from the Ballet Nacional de España-Clasico, and shortly afterwards he joined the Company. He began dancing as a soloist in 1983 and graduated to principal dancer in 1985. He has performed in International Festivals in Santander, Granada, Madrid and Havana, among others. In 1984, he performed, with Trinidad Sevillano, in the Danskin Festival in Barcelona. He was invited, in 1987, by the Ballet Nacional de Venezuela to perform, with Maria Alejandra Tosta, a specially adapted version of *Romeo and Juliet*, which was set by Vicente Nebrada. His repertoire includes leading roles in: *The Firebird*, *Serenade*, *Concerto Barocco*, *Poema Divino*, *The Nutcracker* and *Voluntaries*, as well as in *La Espera*, *Raymonda Divertimento*, *Sinfonia India*, *Theme and Variations*, *The Four Temperaments* and *Walpurgis Night*. Also worthy of mention are his Pas de Deux in *Le Corsaire*, *La Fille Mal Gardée*, and *Muñecos* as well as the *Tchaikovsky* and *Don Quixote* Pas de Deux, which he danced with Lynn Charles and Eva Evdokimova, respectively.

HANS TINO

Born in Seligstad, Germany, he moved to Spain at an early age, where he began his studies with Julia Estevez and Luis Fuente at the age of sixteen. In 1979, he received a grant to study at the School of the Ballet Nacional de España-Clasico. Carmina Ocana, Carmen Roche, Serge Golovine, Maria Fay and Victor Ullate were among his teachers there. He was graduated to the rank of soloist in 1983. He has performed at the International Festivals in Havana, Santander and Granada. He has danced leading roles in *Lilac Garden*, *Concerto Barocco*, *Pastoral Symphony*, *The Nutcracker*, and *Nocturno*. He has also appeared as a soloist in *La Espera*, *Raymonda Diverimento*, *The Four Temperaments*, *Theme and Variations* and *Sinfonia India*, and in the role of Bacchus in *Walpurgis Night*, and recently in "Carmen Suite", "Album leaves" and "Mary Stuart". In 1989, Hans Tino has been elevated to the role of principal dancer.

Israel tour of the Ballet del Teatro Lirico Nacional
ARTIS LTD.

Administrative director and marketing: Miriam Masry. Public relations: Michael Shoshen. Tour Manager: Patricia Musmair,
Technical director: Shaul Peleg.
17, Ben Yehuda St., Tel Aviv 63802, Israel. Tel: 03-664419, 03-650605. Telex: 371428, Fax: 03-660045

Production Services: Oscar Ltd. (Zurah Adam), Tel: 03-371231

ליל ולפורגיס

כוריאוגרפיה: לאוניד לברובסקי

מוסיקה: שרל גונו

הצגת הבכורה התקיימה במוסקבה
בבולשוי בלט ב־1941

הועלה לראשונה על ידי בלט האופרה
הממלכתית, מדריד 19 במאי 1988.

למרות שהבלט שולב במערכה החמי-
שית של האופרה "פאוסט" עוד ב־1869,
רק הכוריאוגרפיה החדשה של לאוניד
לברובסקי הפך אותו ליצירה מפורסמת.
העומדת בפני עצמה, וכיום אבן פינה
ברפרטואר של כל להקת בלט חשובה.

לברובסקי הוא אחד הכוריאוגרפים
הבולטים ביותר בבלט הסובייטי החדש.
יצירתו היא דיוורטימנטו בעל פלסטיות
רבה. הוא משלב צורות הדורשות טכני-
קה קלאסית מושלמת עם חושניות,
שהקדימה את הנטיות המאוחרות של
הכוריאוגרפיה המודרנית.

"ליל ולפורגיס" החדשני עוקב אחרי
האסטיטיקה והכוונה של האופרה של
גונו אך מכיל אלמנטים של אילתור
חופשי וביטוי גופני אליהם חתרה בשע-
תו איזאדורה דאנקן. המישה של
מפיסטו מאפשר יצירה כוריאוגרפית
שבה פהידהידה, פהידהידה ופהידה-
קטר עוקבים זה אחר זה בהתמדה וללא
הפסקה נראית לעין. על רקע הלהקה
הנוכחת כל הזמן על הבמה; מופיעים
באכחוס, הבכחאי, הסאטירים והנימי-
פות בטכניקה הנעה בין הפנטומימה,
הדיוק הקלאסי והאקרובטיקה. ב"ליל
ולפורגיס", כל תנועה מדגישה את
החגיגות של האירוע ואת אופיו החו-
שני. יצירת בלט זו מאפשרת לחברי
הלהקה להצטיין לצד רקדניה הראשיים.

מות הברבור (סולו)

כוריאוגרפיה: מישל פוקין

מוסיקה: קאמיל סן-סנס

הצגת בכורה: פריס, 1905

סינפונייה אינדיה

כוריאוגרפיה: נאצ'ו דואטו

מוסיקה: קרלוס שאבו

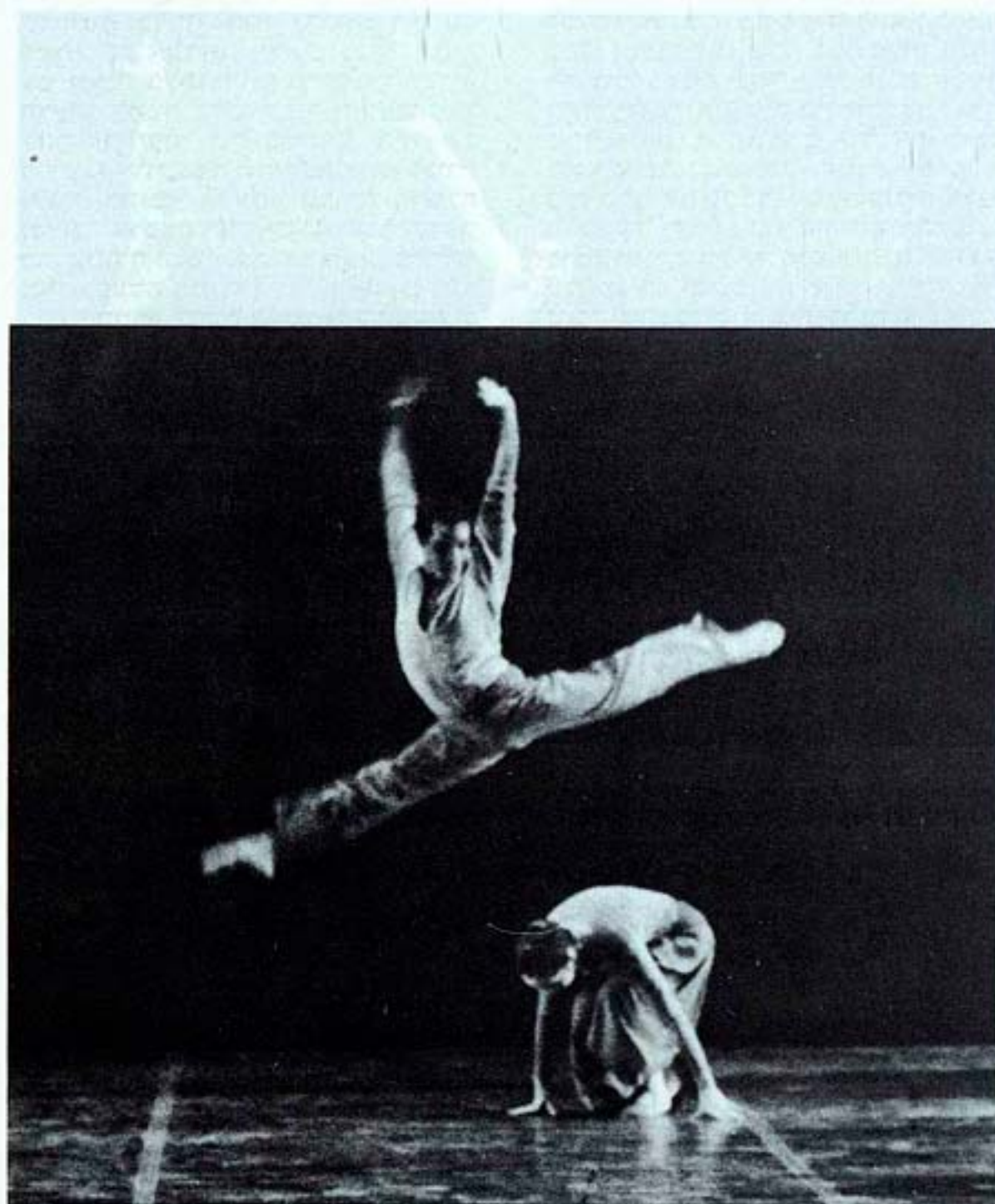
הצגת הבכורה התקיימה בנדרלנדס
דאנס תיאטר בשם "מחול", ב-7 ביוני
1984.

בלט האופרה הממלכתית של מדריד,
העלה אותה לראשונה ב-8 באוקטובר
1987.

"סינפונייה אינדיה" היא יצירתו השנייה של הכוריאוגרף יליד ולנסיה, נאצ'ו דואטו, טו, רקדן וכוריאוגרף של הנדרלנדס דאנס תיאטר. במחול זה דואטו מוכיח את תהליך ההתבגרות ביצירתו. דואטו יכול להעמיד "תרגיל בקומפוזיציה" של 10 דקות ובו צירוף של מצבים רבים המשתנים במהירות עצומה.

ביצירה אנו רואים את טביעת אצבעותיו האופיינית של מורהו העיקרי של דואטו – יורי קיליאן. דואטו רגיש מאוד לאקספרסיביות ולגמישות של כל אחד מבין חמשת הזוגות המופיעים במחול.

את השראתו לבלט קיבל דואטו מן המוסיקה של המלחין המקסיקני קרלוס שאבו, שיש בה עקבות לתרבות שהתקיימה במכסיקו לפני גילוי אמריקה. דואטו יצר מחול עם התיחסות לעתיק ולפולחן על ידי שימוש באמצעים של מחול בן ימינו. התלבשות בצבעי אדמה יוצרים אורה מתאימה לכוונותיו של דואטו; ניצול של החלל, תנועה שוטפת, עירוב של אינסטינקט ואינטלקט שהם הנושאים המעניינים אותו. "בלט נוצר בצורה אוטומטית", אומר הכוריאוגרף. "ברגע מסוים יש לי רעיון ספציפי ואני יודע מה עלי לעשות בהמשך... אני רואה את המבנה ואיני מסוגל להסביר דבר באותו רגע".

סוויטת כרמן

כוריאוגרפיה: אלברטו אלונסו

מוסיקה: ג'ורג' ביזה (ע"פ האופרה "כרמן")

עיבוד לתזמורת: רודיון שדרין.

הצגת הבכורה נערכה בלהקת הבולשוי בלט במוסקבה ב־20 באפריל 1967.

של הרקדנים המכירים אלמנטים רבים של הכוריאוגרפיה "מהבית". כמו כן נוספו לבלט שינויים שאלונסו ביצע בעיבודים מאוחרים יותר.

עבור מאיה פליסצקייה יש לשינויים האלה ערך גם בתחום אחר: "אני רוקדת את "סוויטת כרמן" כבר 20 שנה ומעור לא השתעממתי בריקוד הזה. זהו בלט עם אופי, המתפתח עם הזמן גם אם לא היה שינוי בקו או באינטנסיביות שיבחסים בין הדמויות. בזמנו "סוויטת כרמן" גרמה הלם, כאילו נזרקה פצצה לאולם. כיום היא רב־מכר. חשוב לי מאוד שהעבודה הזו תתקבל בהצלחה בספרד. לכן גם החשיבות שבהעלאתה במסגרת להקת הבלט של האופרה הממלכתית של מדריד. הלהקה הזו מסוגלת להוסיף לכוריאוגרפיה הזו. אמנם כרמן סבלה רבות, אבל תמיד יצאה מנצחת; זוהי הזדמנות יחידה במינה להוכיח זאת".

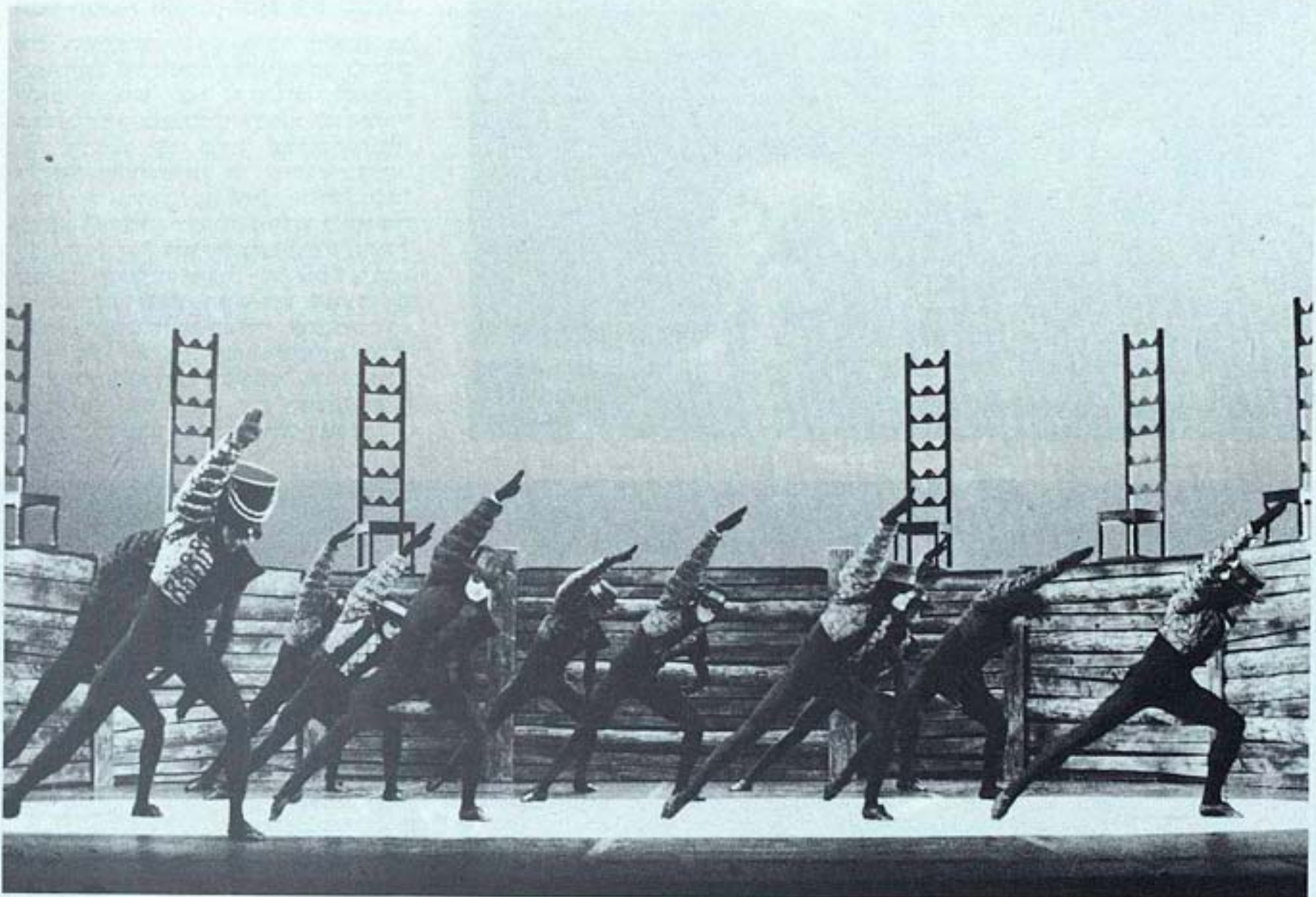
למרות זאת היא מתמסרת לנסיון לחיות עפ"י האידאלים שלה בכל כוחה ומאור דה, בכל כנותה ובכל אומץ ליבה. עצמת הגורל, הכוריאוגרפיה של אלונסו יוצרת מחדש את דמויותיהם של דון חוזה. הטוריאדור, השופט, הגורל ופועלות בית החרושת לטבק. יש בריקודים אלמנטים של ריקודי עם קובניים. לעומתם כרמן חוזרת על אלמנט BATTLEMENT על קצות האצבעות שהוא "לייטמו" טיב" שלה בריקוד. אלונסו נמנע מחיקוי הריקוד הספרדי והעדיף אלמנטים מופשטים יותר הלקוחים מן האופי הלייטמו.

על העלאת "סוויטת כרמן" בבלט האופרה הממלכתית של מדריד מציין עזרי פליסצקי שהואיל וזו הפעם הראשונה שפליסצקייה רוקדת את "סוויטת כרמן" עם להקה ספרדית, ניתנה תשורה מת לב מיוחדת לכל האלמנטים הספרדיים הטיפוסיים. זו הגרסה היחידה המסוגלת לנצל את הפוטנציאל הטבעי

"סוויטת כרמן" היא עבודתו הידועה ביותר של אלברטו אלונסו והיא מזוהה עם מאיה פליסצקייה שלמענה נוצרה. הרעיון ליצור בלט עפ"י האופרה של ביזה (הסיפור של מרימה) היה של פליסצקייה עצמה שהציעה אותו לכוריאוגרף הקובני אלונסו. עבודת היצירה נמשכה ארבעה חודשים של עבודה רצופה, צמודה ומשותפת עם מאיה פליסצקייה, בעלה המלחין רודיון שדרין ועם בוריס מסרר, שהיה האחראי על העיצוב הבימתי.

הפולמוס שהתעורר לאחר הבכורה רק הגבירו את הפופולריות שלה. הביקורת טענה שהריקוד חצוף, אוונגרדי מדי. הזדהותה של פליסצקייה עם הבלט רק גברה.

הסיפור של כרמן הוא קרב למוות בין הגיבורה ובין דון חוזה. שניהם קשורים לגורל שאין ממנו מנוס. כרמן יודעת שתשוקתה לחופש, התגרותה בקונבנציות ואי־הציות יובילו אותה אל מותה.

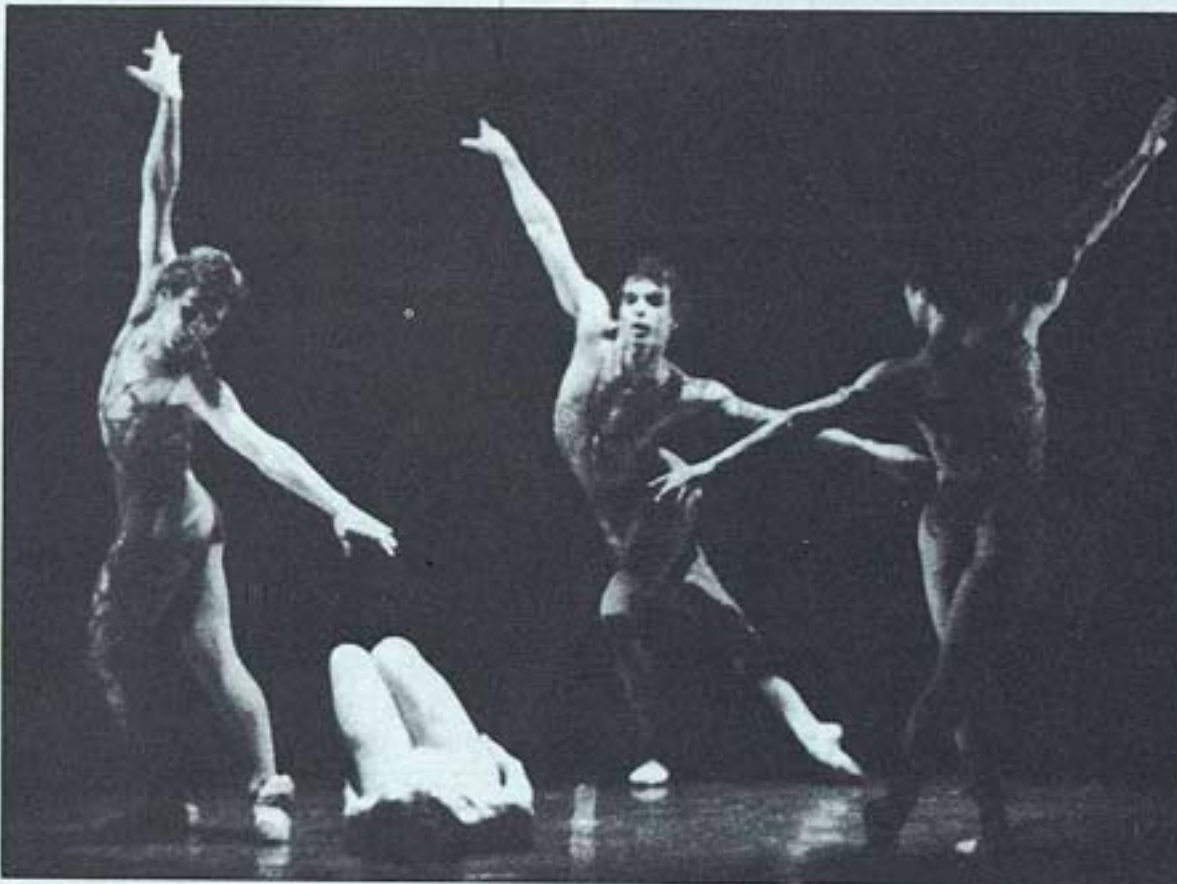
שירת החיים (קאנטו ויטאל)

כוריאוגרפיה: עזרי פליסצקי

מוסיקה: גוסטב מאהלר (רונדו מתוך הסימפוניה החמישית)

הצגת הבכורה נערכה בבלט הלאומי של קובה ב־1 במרץ 1973.

"שירת החיים", היא יצירתו השלישית והאחרונה עד כה של עזרי פליסצקי, אחיה של מאיה פליסצקיה.

הבלט נוצר בזמן שהייתו של עזרי פליסצקי כרקדן אורח, מורה וכוריאוגרף בבלט הלאומי של קובה. פליסצקי יצר ריקוד לארבעה רקדנים שבו מצא ביטוי חוסר המנוחה היצירתית שהתעורר בו במשך עשר שנות עבודתו עם הלהקה הקובנית.

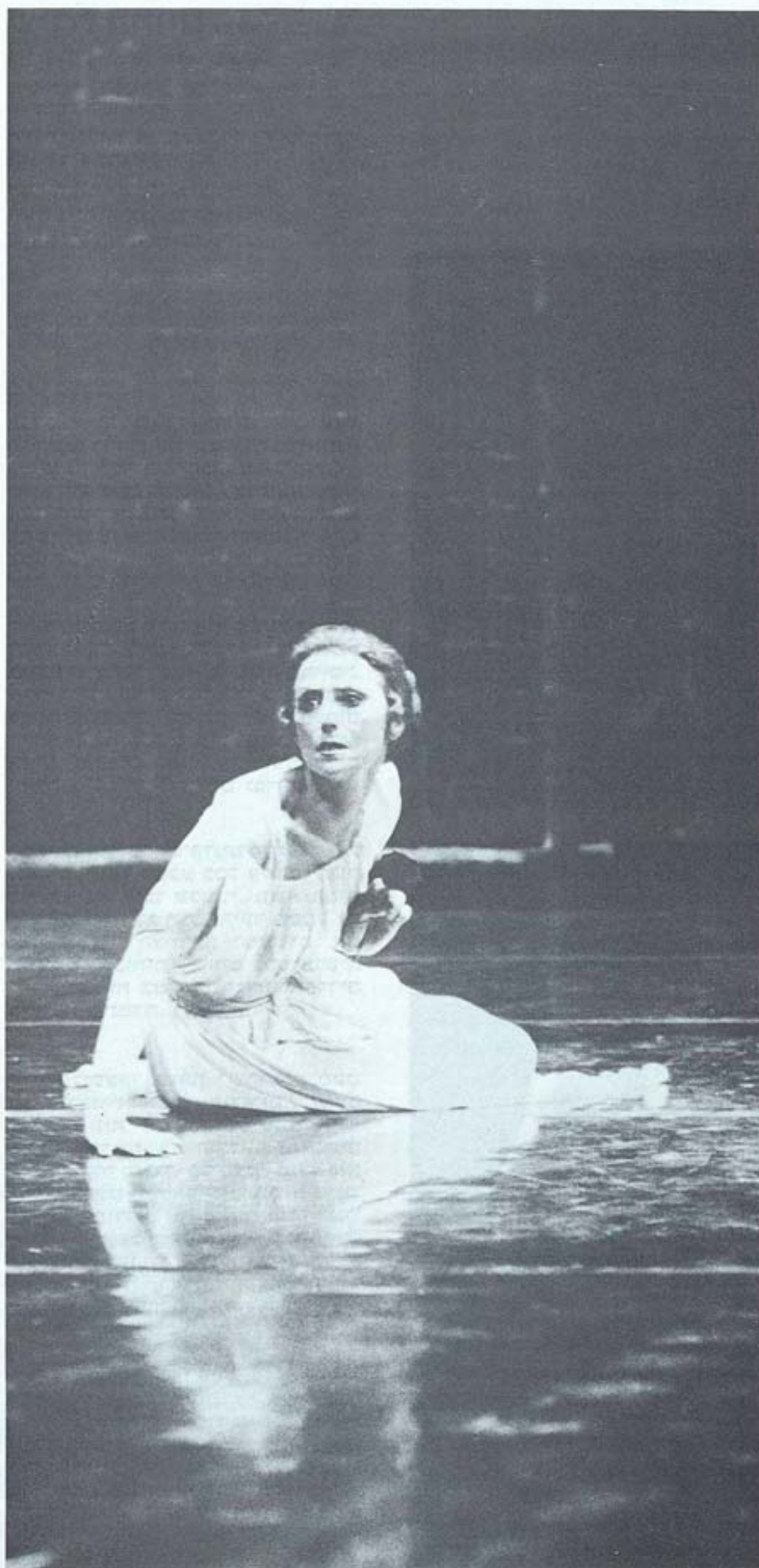
המחול מבוסס על המוסיקה של מאהלר "המצליחה לדמוז ולשקף את גילויי הטבע שרציתי לבטא ב"שירת החיים". אלה השתקפויות של החיים בצוותא, לפעמים בצורה דיאלקטית ולפעמים הרמונית של האדם עם כוחות הטבע: המים, היערות, האויר. כל התפקידים האלה מיועדים לרקדנים גברים."

"בשירת החיים", הרקדנים ממלאים את תפקיד איתני הטבע בכל עשרם. הטיף פול בנושא איננו סכמטי. נושא המים הוא גם דייג, דג וזרם. היער מסמל גם את תושביו, הציידים, הניצודים. אנו עוסקים בכוחות שונים המתנגשים ומתמזגים זה בזה, מתחברים ונפרדים בתנועה מתמדת.

עזרי פליסצקי הטוען "שהושפע מעט מכל הכוריאוגרפים הגדולים", ניסה להעמיק את החיפוש של סגנון אישי בעיקר דרך הדגשת הגבריות והאנרגיה של הריקוד הגברי. פליסצקי מנצל את הישגי הבלט הקלאסי ואלמנטים מתוך המחול המודרני, את פיתוח הגוף כאל מנט נוסף של ביטוי. "שירת החיים" שייך לזרם ההולך ומתפתח של הבלט הגברי. ארבעת הרקדנים נדרשים לדינמיות רבה, לתנועה מדויקת ולכושר ביטוי רב בלא מסר מפורש.

יצירתו זו של עזרי פליסצקי הועלתה גם בבלט שטוטגארט ולקראת העלאתו בבלט במדריד ציין כי "אני מעוניין מאוד לראות איזה כיוון חדש תקבל היצירה בהתאם לאישיות ולסגנון השונים של הרקדנים. כמו כן אני רוצה לראות כיצד ישפיע הבלט על התפתחותם הטכנית והביטויית".

מרי סטיוארט

כוריאוגרפיה: חוזה גארנרו

מוסיקה: אמיליו דה דיאגו, וויקטור

מ. מרטין רובין

עיצוב תפאורה ותלבושות: הוגו דה-אנה

הצגת בכורה: מדריד, 19 בנובמבר 1988

חוזה גארנרו יצר את הבלט לבקשת מאיה פליסצקיה שהוקסמה מדמותה המסתורית של מלכת סקוטלנד. האורח המוסיקלי ועיצוב הבמה משרתים את הכוריאוגרף הספרדי – הארגנטיני המפורסם חוזה גארנרו בהעלאת מחול הנמשך כשעה, שבו קורמות עור וגידים התרחשויות של שנות חייה האחרונות של דמות הסטורית מיוחדת זו.

הבלט, "מרי סטיוארט", מתחיל עם הפגישה ובעם המטמורפזה שעוברת מאיה פליסצקיה עם הסמל והנוכחות המורגשת אך הבלתי נראית של המלכה הסקוטית. גארנרו מאייר בסדרה בלתי פוסקת של סצנות את רגעי ההכרעה בחייה של מרי סטיוארט; החל ממות בעלה הראשון, פרנסואה מלך צרפת; באוירה הסגורה של החצר הסקוטית שאליה היא חוזרת לאחר שנים רבות של היעדרות מרי הצעירה נכנעת למשחקי כוח, המתח הולך וגובר עד להופעתה של המלכה אליזבת שתצווה לזכות את ראשה ב-8 בפברואר 1587 וכך מגיע לסופו "חלומה" הבלתי אפשרי של מאיה פליסצקיה.

גם כאשר הוא מתבסס באופן מהותי על האירועים ההסטוריים, רצה חוזה גארנרו להעניק לריקוד מימד דמיוני יותר שיתאים למורכבות של הגיבורה ושל סביבתה רבת המשמעויות.

שתי קבוצות של רקדנים מגלמות דמויות מאיימות או מעודדות לסירוגין. הדמות של המלכה אליזבת היא המייצגת ביתר תוקף את הגורל הצפוי למרי סטיוארט, היא הקטליזטור של היצירה. הגיבורות האמיתיות של הבלט הן שלוש הנשים: פליסצקיה (החולמת) מרי סטיוארט והמלכה אליזבת.

מנקודת מבט כוריאוגרפית, "מרי סטיוארט" מורכבת מסגנונות שונים הנובעים מנסיונו העצום של גארנרו בבלט הקלאסי, בריקוד הספרדי ובמחול המודרני.

לסגנונו המיוחד מצטרפת המוסיקה של אמיליו דיאגו וויקטור מרטין רובין שלפעמים מתארת את מקומות ההתרחשות ומכילה מוטיבים של מוסיקה של התקופה. חשיבות רבה יש גם לתרומה של פרנסיסקו סוארס, מחבר הליברית, המשלב קטעים משקספיר ושילר ושל המעצב הוגו דה אנה שיצר את התפאורות המפתיעות והתלבושות המשלבות עתיק וחדש.

נוקטורנו

"...רק פיתוי אל הזוהר של הנצח"

כוריאוגרפיה: ריי בארה

מוסיקה: אנטון דבוז'אק

הצגת בכורה: מדריד, 4 בינואר 1986

"נוקטורנו" הוא הבלט השני שיצר ריי בארה עבור הלהקה. ניתן לראות בו דוגמא מוצלחת במיוחד לסגנון המערב ניאורקליסטיקה וליריות. המחול מבוסס על מוסיקה של דבוז'אק שהקסימה את בארה כבר לפני שנים; היא סייעה לו ליצור בלט המיועד לשני אנשים, הפורק את הכללים הנוקשים של הפהידה הקלאסי.

"נוקטורנו" מתגבר על החלוקה לוריאצי-יות כדי לתת מקום לקשר הפיזי שבין הרקדנים שכמעט ואינם נפרדים זה מזה.

לדברי הכוריאוגרף: "הריקוד הוא השתקפות של המעבר בין שני ממדים, הגשמי והרוחני. הדמות הנשית מתנגדת בתחילה למגע עם יצור בלתי ידוע, נגדרת לבסוף אליו. מנקודת מבט זו, "נוקטורנו" הוא בעיקר תמונה של פיר-תוי".

דיאנה ואקטיאון (פה דה דה)

כוריאוגרפיה: אגריפינה וגאנובה

מוסיקה: ריקארדו דריגו

הצגת בכורה: תיאטרון קירוב, לנינגרד,

3 באפריל 1935

העמדת היצירה לבלט האופרה הממלכתית של מדריד: ואלנטינה סאבינה ועזרי פליסצקי

הסילפידות

כוריאוגרפיה: מישל פוקין

מוסיקה: פרדריק שופן (יצירות לפנסתר מתומרות ע"י אלכסנדר גלזנוב ומוריס קלר)

הצגת הבכורה התקיימה בבלט הרוסי של דיאגילב-פאריז, 2 ביוני 1909.

העמדת היצירה לבלט האופרה

הממלכתית של מדריד: ואלנטינה

סאבינה ועוזי פליסצקי

היצירה "הסילפידות" שייכת לתקופת יצירתו הראשונה של פוקין. בתקופה זו מיטב הצלחותיו היו בסיגנון של צורות ריקוד היסטוריות, עממיות או אקזוטריות. ליצירתו "הסילפידות" קיבל פוקין את השראתו מן "השירה הטהורה" של הבלט הרומנטי מן המחצית הראשונה של המאה ה-19. בעזרתה הציג את עקרונותיו המהפכניים במחול. הבלט הזה היווה ניגוד מוחלט למסורת הקלאסית של הבלטים האימפריאליים. היוצר הרוסי רצה "להעלות בלט שונה לחלוטין ממה שרגילים לדאות בתיאטרון מרינסקי". שלישיית הרקדנים הראשית "סילפידות" נמנעת מכל אקרובטיקה שטחית כדי להיסחף על ידי המוסיקה הלירית של שופן. הלהקה המלווה עוזרת ליצור את האווירה השמיימית האופיינית ליצירה. הרקדנים הראשיים מתמסרים לסירוגין לרומנטיות של הוא לס הראשון (לרקדנית) לוירטואוזיות הצנועה של המזרקה (לרקדן), להצגה מדהימה של איזון בפרלוד (לרקדנית) ולבסוף, לחושניות העדינה של הפהידה: דה שהפך לקלאסיקה ברפרטואר של מיטב הזוגות של הבלט הבינלאומי. כל אלה מצטרפים לשילובים בלתי צפויים של צעדים העונים בנאמנות אחר אוירת החלום של "הסילפידות", התקרבותו של המשורר הצעיר אל העולם הפנטסטי המופשט של "הסילפידות". זהו הבלט המופשט הראשון של פוקין, ואי-תו מתחיל התהליך המתואר במשפט "המחול מסוגל לבטא בבירור את מה שהמילים אינן אומרות".

ראול טינו

נולד במדריד. החל את לימודי הריקוד בגיל 14 אצל חוליה אסטבס ולואיס פואנטה. ב-1979 זכה במילגה של הבלט הלאומי הספרדי – הקלאסי ולאחר מכן הצטרף ללהקה. ב-1983 הועלה לדרגת סוליסט וב-1985 לרקדן ראשי. רקד בפסטיבלים בינלאומיים בסנטנדה, גראנדה, מדריד, ברצלונה והאבנה.

ב-1987 הוזמן להופיע ב"רומאו ויוליה" עם הבלט של ונצואלה. הרפרטואר שלו כולל גם את "ציפור האש", "סרנאד", "קונצ'רטו בארוקו", "גן הלילך" ועוד. ראול טינו רקד את הפהידה מתוך "הפיראט", "דון קישוט" ו"הנמרה הסוררת" עם לין צ'ארלס ואווה ייבדוקימובה.

הנס טינו

נולד בזליגשטד, גרמניה ובגיל צעיר עבר עם הוריו למדריד. בגיל 16 החל בלימודי מחול עם חוליה אסטבס ולואיס פואנטה. ב-1979 קיבל מילגת לימודים בביה"ס של הבלט הלאומי הקלאסי שם למד עם כרמן רוצ'ה, סרז' גולובין, מריה פיי וויקטור אוליאטה. בשנת 1983 הועלה לדרגת סולן בלהקה. הופיע בפסטיבלים הבינלאומיים בהבאנה, סנטנדה וגרנאדה.

הנס טינו רקד בתפקידים ראשיים בבלטים "גן הלילך", "קונצ'רטו בארוקו", "סמפונייה פסטוראלית", "מפצח האגוזים", "נוקטורנו" ולאחרונה ב"סוויטת כרמן", "דפי אלבוס" ו"מרי סטיוארט".

בשנת 1989 הועלה לדרגת רקדן ראשי בלהקה.

אירגון והפקה של סיור בלט האופרה הממלכתית של מדריד

ארטיס בע"מ

אדמיניסטרציה ושיווק: מרים מסרי; יחסי ציבור: מיכאל שושן; מנהלת הסיור: בטרישה מוסנאים; ניהול טכני: שאול פלג; בריהודה 17, תל-אביב 63802, טלפונים: 03-650605, 03-664419. טלקס: 371428/ארטיס. פאקסימיליה: 03-660045

הפקה: אוסקר בע"מ (צורה-אדם) טלפון: 03-371231

רקדנים ראשיים

אראנצ'ה ארגואייס:

ילידת סרגוסה, ספרד. החלה את לימודיה בגיל 4 אצל מריה דה אווילה בעיר הולדתה. לקחה שיעורים אצל לולה דה אווילה וקריסטינה מיניאנה. הופעתה המקצועית הראשונה היתה בבלט הקלאסי של סרגוסה ב-1981. במסגרת זו רקדה את ה"גראן פה קלאסיק", בעת הסיור של הלהקה בניו יורק. ב-1984 הצטרפה לבלט הלאומי הספרדי-הקלאסי. שנה מאוחר יותר מונתה רקדנית ראשית בלהקה.

אראנצ'ה ארגואייס זכתה בפרס הראשון בתחרות האירוויזיון לרקדנים צעירים בתחרות המחול של פריז (1986). בשנה זו הוזמנה לפסטיבל האבנה על ידי אליסיה אלונסו, שחזרה והזמינה אותה לרקוד בבלט הלאומי הקובני ב-1987.

ברפרטואר שלה – התפקידים הראשיים ב"סרנאדה" "הסימפונייה הפסטוראלית", "קונצ'רטו בארוק", "מנוחת אחה"צ", "ארבעת מזגי האדם", "סינפונייה אינדיה", "הסילפידות", "ריימונדה דיוורטימנטו", "ליל ולפורגיס", כמו כן הפהידהדה של "הפירט", "מפצח האגוזים", "הברבור השחור" ו"הנמרה הסודרת".

ב-1988 רקדה יחד עם אנטוני קסטילה בהופעת גאלה בבריסל שבה השתתפו גם נטליה מקארובה, אליסיה אלונסו וריצ'רד קרגון.

כרמן מולינה:

נולדה במדריד. החלה את לימודי הבלט בגיל 7 בקונסרבטוריון העירוני, בהנהלתה של אנה לאזרו. סיימה את לימודיה בבלט קלאסי בהצטיינות יתרה. השתלמה אצל נורה קיי, אנטון דולין, ג'ון גיולפין, לואיס פואנטה, כרמינה אוקאינה, ויקטור אוליאה וכרמן רוצ'ה. לפני שהצטרפה ללהקה, רקדה בבלט-קונצרט הצעיר ובלהקות הבלט הקלאסי והמודרני של מדריד. היא חברה בבלט האופרה הממלכתית מאז הקמתו ב-1979. עד מהרה החלה רוקדת תפקידים ראשיים והיתה בת זוגם של רקדנים מפורסמים כמו חורחה דון, מייקל דנארד וויקטור אוליאה.

ב-1985 נעשתה רקדנית ראשית בלהקה וקיבלה את התפקידים הראשיים ב"לה ולס", "האם זהו המות?", "חלק שלישי", "סרנאד", "גן הלילך", מלכת הפרחים ב"מפצח האגוזים", אודט ב"אגם הברבורים", "הסילפידות", "הציפיה", "ריימונדה דיוורטימנטו", והפהידהדה מתוך "הפיראט" ומתוך "דוך-קישוט". ב-1987 השתתפה במופע הגאלה של סיום חגיגות תיאטרון לה-פיניצ'ה בוונציה. היא גם מלמדת בערים שונות בספרד.

ריקרדו פרנקו

יליד מדריד, בגיל 13 התחיל לרקוד בלהקת הפולקלור של אראגון. החל ללמוד בלט עם לואיס פואנטה ב-1977. ב-1979 הצטרף לבלט הלאומי הספרדי – הקלאסי, בניהולו של ויקטור אוליאה. כעבור מספר חודשים נעשה סוליסט, רקד תפקידים ראשיים ב"לה ולס", "האם זהו המות?", "ציפור האש".

ב-1981 זכה במילגת לימודים בבית הספר של ג'ופרי בלט בניו יורק, שם טופח ע"י הקטור סרספה ושולמית מסרר, רוברט דנברס, מגי בלק, מרדית בייליס ודיויד האורד. השתתף במופעי גאלה יחד עם רקדנים של הניו יורק סיטי בלט, אמריקן בלט תיאטר וג'ופרי בלט.

ב-1985 נעשה רקדן ראשי בבלט האופרה הממלכתית של מדריד. היה הספרדי הראשון שרקד את תפקיד הנסיך זיגפריד ב"אגם הברבורים" ואת תפקיד המשורר ב"סילפידות", אותו רקד עם קרלה פרצ'י בעונות 87-88. ברפרטואר שלו – "סרנאד", "גן הלילך", "הסימפונייה הפסטוראלית", "שיר אלוהי", "מפצח האגוזים", "בובות", "ארבעת מזגי האדם" ועוד. ב-1987 הוזמן לרקוד במופע הגאלה הגדול בוונציה.

מאיה פליסצקיייה

מאיה פליסצקיייה, מהרקדניות המזהירות של בלט בולשוי הפכה מעין מיתוס לאוהבי המחול ולאוהבי האמנות בכלל. היא התפרסמה בשל האנרגיה הבלתי נידלית שלה, התנגדותה לקונבנציות אקדמאיות בבלט ובשל אופיה החזק הבא לידי ביטוי בריקודה.

פליסצקיייה נולדה בשנת 1925 למשפחה של אנשי תיאטרון ובלט: אחיינית של

שולמית ואסף מסר, שניים מרקדניה החשובים של הבולשוי בלט בשנות השלושים, בתה של רחל מסר, כוכבת הראינוע הרוסית ואחותו של עזרי פליסצקי, המשמש לה כיום כמשנה מנהל ובלט מאסטר בבלט האופרה הממלכתית של מדריד.

מאיה פליסצקיייה היתה "רקדנית טוב עית". מגיל 3 הדהימה את רואיה

באילתורי מחול שערכה בגן הילדים. "האמנות קוראת כבר בילדות", אמרה בספרה על ילדותה. "יש רגע שבו את מבינה שאת שייכת לאמנות. ברגע שעי לית על נתיב זה, אין כל יכולת לסטות ממנו". הפרימה־בלרינה הרוסיה החלה את דרכה בבלט בגיל 8 עם כניסתה לביה"ס לבלט של מוסקבה בהדרכתה של אליזבטה גרדט. מתקופת לימודיה זכורות לה במיוחד עבודתה עם דודה אסף מסר ועם אגריפינה ואגנובה, המורה הדגולה של בלט קירוב בלנינגרד.

ב־1943 הצטרפה מאיה פליסצקיייה כסוליסטית ללהקת הבלט של התיאטרון הגדול של מוסקבה "הבולשוי בלט".

בלט האופרה הממלכתית של מדריד

קלאסית. בתקופה זו היו בלהקה רקדנים צעירים רבים ומתלמידים שהופיעו בערים רבות בספרד ובצרפת.

ב־1983 נטלה על עצמה מריה דה אווילה את ניהול שתי הלהקות הלאומיות, הקלאסית והספרדית. היא יצרה את שגרת העבודה של הלהקה ושמה דגש על הצורך להציג כוריאוגרפיות חשובות מאוד, אך בלתי מוכרות בספרד, כגון עבודותיהם של בלאנשין ואנתוני טיודור. הלהקה לא רק ייבאה עבודות אלא גם העלתה עבודות של כוריאוגרפים ספרדיים ובמיוחד של ריי בארה, רקדן לשעבר וכוריאוגרף יליד ארה"ב המתגורר בספרד. לאחר זמן הפך בארה למנהל משותף קבוע של הלהקה.

בלט האופרה הממלכתית של מדריד הופיע באוסטרליה, גרמניה, שווייץ, צרפת וקובה. אחדים מרקדניה הראשיים של הלהקה הופיעו בתכניות בלט בינלאומיות, אחרים זכו בפרסים בתחרויות בינלאומיות. רקדני הלהקה הופיעו גם בג'ופרי בלט, בבלט הלאומי של קובה ובבלט של ונצואלה.

מאז שמאיה פליסצקיה עומדת בראש, ערכה הלהקה סיבוב הופעות עתיר שבחים ברחבי ספרד והופיעה בפני סופיה מלכת ספרד. בעונה זו, תסייר הלהקה בנוסף לישראל גם ביפן, איטליה, יון ובאמריקה הדרומית. ב־1988 העלתה הלהקה את "סוויטת כרמן" אותה רקדה פליסצקיה לראשונה עם בלט בולשוי וכן את "אגם הברבורים". רפרטואר הלהקה מתרחב בעבודות קלאסיות, ניאורקלאסיות ומודרניות. (ביניהן – "מרי סטיוארט" – הכלולה בתכניות הלהקה בהופעותיה בישראל).

סיורו של בלט האופרה הממלכתית של מדריד בארץ הוא במסגרת הסכם התרבות ספרד-ישראל.

מינויה של מאיה פליסצקיה לתפקיד המנהלת האמנותית של בלט האופרה הממלכתית של מדריד עורר הדים נרחבים בחוגי התרבות של ספרד. הרקדנית הרוסיה הנפלאה, מן הגדולות של המאה העשרים, החליטה להפוך את ספרד לאחת המעצמות של הבלט הקלאסי. בתקופת עבודתה הקצרה כבר הצליחה לפתח בלהקה זו בת העשר, אופי מיוחד משלה ותקוות מבוססות לעתיד רבת-הילה.

בלט האופרה הממלכתית של מדריד, רכש מוניטין רב בהופעו תיו בספרד ומחוצה לה. רקדנים מפורסמים התארחו בו למספר עונות, ביניהם: קרלה פרצ'י, חוליו בוקה, סינתיה גרגורי, פרננדו בוחונס, לין צ'רלס ואוה ייבדוקימובה. ברפרטואר הרחב של הלהקה יצירות ממיטב הקלאסיקה של הבלט וכן עבודות חדישות. הבלט נעשה להקה עם בסיס יציב המשמש מרכז יצירה למיטב הרקדנים הצעירים.

הלהקה עבדה עם כוריאוגרפים, רקדנים ומורים בעלי שם: גלן טטלי, אלברטו מנדס, מילקו ספארמבלק, נאצ'ו דואטו, פטרישה נירי, קאלריה פדיצ'בה, ויסנטה נברדה, לוק דה לייריס, ויקטוריה סימון, סאלי וילסון, ג'ון פרינץ, סרז' גולובין ופאבל בוקון.

מנהלה הראשון של הלהקה, שנוסדה בשנת 1979, היה ויקטור אוליאטה, מרקדניה הגדולים של ספרד, שרקד שנים רבות בבלט המאה ה-20 של מוריס בז'אר. אחת המטרות בהקמת הלהקה היה לקבץ אחדים מטובי רקדניה של ספרד ולתת לקהל הזדמנות לראות ממיטב יצירות המחול על כל סגנונותיו. השפעתו של בז'אר הורגשה מאוד בעונות הראשונות. רפרטואר הלהקה היה בעל נטייה מודרנית אך מבוסס על טכניקה

מדינת ישראל
משרד החינוך והתרבות

סגן ראש הממשלה
ושר החינוך והתרבות

משרד החינוך והתרבות מקדם בברכה את בלט האופרה הממלכתית של מדריד עם הרקדנית הראשית והמנהלת האמנותית שלו - מאיה פליסצקיה. ביקור ראשון בישראל של להקת בלט זו נותן לציבור הגדול של שוחרי המחול בארץ הזדמנות לעמוד על עוד פן אחד של חיי התרבות העשירים של ספרד, מדינה שקשרי התרבות של ישראל עמה הולכים ומתרחבים.

אני שמח במיוחד על ההזדמנות הניתנת עתה לראות על בימותינו לראשונה אחת מהרקדניות הגדולות של המאה, שנענחה לפניית ממשלת ספרד להעמיד מנסיונה העשיר כדי לקדם את הבלט הקלאסי בספרד.

אני מאחל לגב' פליסצקיה, לכל רקדני הבלט, להנהלתו ולצוותו, הצלחה רבה בהופעותיהם והנאה בסיום בישראל.

יצחק נבון

ירושלים, אדר ב' תשמ"ט, מרץ 1989

עיריית תל אביב-יפו
Municipality of Tel Aviv-Yafo

אדר ב' תשמ"ט
מרץ 1989

אני שמח על ההזדמנות שתינתן לתושבי תל-אביב-יפו לצפות בהופעות בלט האופרה הממלכתית של מדריד. הנני בטוח כי מפגש אמנותי וחשוב זה יהדק את קשרי התרבות ספרד-ישראל.

בברכה מיוחדת אני מקדם את הרקדנית הדגולה מאיה פליסצקיה, העומדת עתה בראש הלהקה כרקדנית ראשית וכמנהלת אמנותית.

איחולי למאיה פליסצקיה ולכל חברי הלהקה שבנוסף לחוויה האמנותית המרגשת אשר יעניקו לצופים, יזכו גם ליהנות משהות נעימה בארץ.

בכבוד רב,

שלמה להט
ראש עיריית תל-אביב-יפו

דברי ברכה

קורת רוח רבה היא למשרד התרבות של ספרד שבלט האופרה הממלכתית של מדריד מתחיל בישראל את סיור ההופעות לציון שנת העשור להיווסדו.

הלהקה הצעירה שלנו, בראשותה של הרקדנית המהוללת מאיה פליסצקיה, מבקשת להיות סמל להידוק קשרי התרבות בין שני העמים.

חורחה סמפרון
שר התרבות של ספרד

בלט האופרה הממלכתית היא אחד משתי להקות המחול שבאחריות המכון הלאומי של אמנויות הבמה והמוסיקה. הבלט הוא גוף קבוע במסגרת תיאטרון האופרה הממלכתית של מדריד.

למרות המסורת המקורית והעשירה של הריקוד העממי לא היתה לספרד מעולם להקה לאומית של בלט קלאסי עד להווסדה של להקה זו בשנת 1979. להקמת בלט האופרה הממלכתית היו שתי מטרות: לרכז את היכולת והכשרון של רקדני הבלט הקלאסי הספרדיים ולהציג לקהל הרחב ביותר את היופי המופלא והנצחי שבאמנות המחול.

כיום, בהנהלתה של מאיה פליסצקיה הגדולה ועם רפרטואר עשיר של יצירות קלאסיות ויצירות בנות זמננו, מתחיל בלט האופרה הממלכתית את סיוריו בשנת 1989, כשהוא רק בן עשר, אך עם תיקוות ללא גבול.

חוזה מנואל גארידו
מנכ"ל המכון הלאומי לאמנויות הבמה והמוסיקה
משרד התרבות

כשקיבלה על עצמה מאיה פליסצקיה את תפקיד המנהלת האמנותית של בלט האופרה הממלכתית ניתנה ללהקה הצעירה שלנו ההזדמנות לעשות זינוק משמעותי קדימה. במאיה פליסצקיה נתאחדו המסורת הקלאסית של הבלט עם השפה החדשה של המחול בן זמננו, עובדה הנותנת לבלט שלנו כעין מראה כפולה וכיבוש הדרגתי של סודותיה של אמנות המחול.

בסיור ההופעות העכשווי רוקדת מאיה פליסצקיה עם כל הלהקה את היצירה בת האלמוות "סויטת כרמן" ואת הבלט החדש "מרי סטיוארט", אשר נוצר בשבילה לפני חדשים מעטים בלבד. בהנהלתה מעלה הבלט יצירות קלאסיות כמו "הסילפידות" בצד יצירות של כוריאוגרפים עכשוויים כמו "סינפוניה אינדיה" של היוצר הספרדי הצעיר נאצ'ו דואטו.

מטרותיה של פליסצקיה הם להפוך את ספרד לאחת ממעצמות המחול. לבלט האופרה הממלכתית לא מלאו עדיין עשר שנים, אך הוא צופה קדימה לעתיד בתקווה רבה.

חוזה אנטוניו קמפוס
מנהל כללי
תיאטרו ליריקו נסיונל לה סרסואלה

טיפול ע"י השתלת אברים הינו שטח רפואי חדשני אשר תוך תקופה קצרה יחסית של פחות מ-30 שנה קנה לעצמו מקום נכבד במערכת הבריאות הציבורית. הוא משמש היום כבחירה אחרונה לאותם מקרים בהם נכשלה הרפואה הקונבנציונאלית ומביא להצלת חיים.

בארצנו מצפים מדי יום קרוב ל-500 ילדים נשים וגברים להשתלת אברים ומדי חודש נוספים עליהם כ-20 חולים חדשים העלולים להזדקק לטיפול זה.

יחידת ההשתלות במרכז הרפואי בלינסון נטלה על עצמה להחיל טיפול רפואי זה למירב האוכלוסיה. שני גורמים מעכבים בעדה לבצוע מלא של המשימה. האחד הינו העדר מספיק של אברים מתאימים להשתלה והשני הצורך המתמיד בתוספת משאבים למימון רפואה כה יקרה.

העדר מספיק של אברים להשתלה אינו נובע למרבה הצער מהצלחה במניעת תאונות למיניהן אלא מהעדר יכולת חיובית מהירה של חלק נכבד מהאוכלוסיה להסכים לתרומת אברים ברגע של צער ומשבר.

הגורם השני כרוך בצורך לחידוש מתמיד של אמצעי ריפוי מתוחכמים אשר עלותם מתעצמת לממדים שאין המערכת הציבורית מסוגלת לשאת בהם לבדה.

הצוות הרפואי והסיעודי של יחידת ההשתלות מתמודד יום יום עם הבעיות הרפואיות הקשות הכרוכות בהשתלת אברים אך אינו משכיל להתמודד עם המחסור באברים ובמשאבים. וכאן באה לעזרתם העמותה "מתן חיים".

העמותה "מתן חיים" נוסדה ב-1987 ע"י חוג ידידי היחידה להשתלות. בראש העמותה מועצה של אנשי צבור נכבדים וניהולה נתון בידיה האמונות של הגב' יעל בוס. עד עתה הצליחה העמותה לגייס ציוד לטיפול בחולים במצב קריטי לאחר השתלה ולבדיקות מעבדה יחודיות המבשרות על ארוע של דחית השתל בסכומים של מאות אלפי שקלים. כן משתתפת העמותה בתשלום שוטף של משכורת לצוות פארה רפואי הכרחי ביחידת ההשתלות העוסק בפיזיותרפיה, ריפוי בעיסוק ועבודה סוציאלית; פונקציות הכרחיות שאינן נכללות בנתיים בתקן הרגיל של היחידה. בנוסף לכל זה יוזמת העמותה ארועים, הרצאות הכנת תשדירי שרות והכל במטרה להחדיר בצבור הרחב את מודעות הנושא של השתלת אברים. גם ערב זה בא לשרת מטרות אלו.

אנו מודים לבלט האופרה הממלכתית של מדריד בניהולה האמונותי של מאיה פליסצקיה ולכל ידידינו אשר נרתמו גם הפעם להצלחת הארוע.

אנו מתכבדים בנוכחותם עמנו של שר הבריאות מר יעקב צור, שגריר ספרד בישראל – מר פדרו לופז אגורבנגואה, ראשי קופת חולים פרופ' צירו סרודיו מר נחום פסה ומנהל המרכז הרפואי בלינסון פרופ' ארנסטו לובין.

בברכה

ז. שפירא וכלל צוות

יח' ההשתלות – מרכז רפואי בלינסון

מתן חיים

מחקר וקידום שתילת אברים

רח' סוקולוב 27
רמת השרון 47234
טל. 03*5406161
פקס. 03*5403251 מתן

בלט בית האופרה הממלכתית של מדריד

מנהלת אמנותית: מאיה פליסצקייה

רקדנים ראשיים:

כרמן מולינה
ראול טינו

אלנה פיגוארובה
הנס טינו

אראנצ'יה ארגואייס
ריקרדו פרנקו

סוליסטים:

מריה לואיסה ראמוס
סופיה סנצ'יי

מאבל קבררה
מונסרה גארסיה
כרמן פריס

מרתה אלווארו
רוסאנה בורגוס

חזה אנטוניו קירוגה

מנואל ארמאס
חבייר סראנו

דניאל אלונסו

הלהקה:

בלנקה מריה רצ'ה
איבאנה סלדאניה
אדריאנה סלגאדו
אסתר אוליביה
רוסיו פלאיו
אוה מריה פרז
סוזאנה רואיו
יוקו טאירה
מריה חסוס טאראט

מריה אירופה גוזמן
אפריקה גוזמן
אוליביה חורבה
אוה מריה לופז
מאר יורנטה
מוריאל מריה
מריה טרזה מרטיין
ביאטריס מרטיין
בלן מורנו

ורוניקה אלטס
אנאבל אלוורי
קטי ארטגה
מריה דל'מאר בודסון
מירייה בומבארדו
מרטה צ'רפולה
מריה לואיזה דלגדו
מרינה דונדריס
חמה חאיארדו

פרנאנדו נאוואחס
לואיס מרטיין אוייה
חואן ק. סנטאמריה
חזה ויסנטה סאלס
אוסקר טוראדו

סבסטיאן גונזלז
חוסה מרטינו
חוליאן מינגו
פבלו מולרו
טינו מוראן

חזה אנטוניו בגיריסטיין
חבייר קאסטיו
אדוארדו קאסטרו
אנטוניו פרנאנדז
מאוריסיו גונזלז

מנהל משותף - קבוע: ריי בארה

משנה למנהל ובלט מאסטר: עזרי פליסצקי

עוזר למנהל: מקסימו בארה

מורה ראשית ומנהלת חזרות: ג'יזל רוברז'

מנהל כללי

חזה אנטוניו קמפוס

אדמיניסטרטור
ויקטור אראנדה

מתאם טכני
חואן אלברטו לואקס

מנהלת אדמיניסטרטיבית
מריסול רייארה

פסנתרנים: אלברטינה דומינגו פרנאנדו אמבר; מנהל במה: חויו חימנו; טכנאים: מרסלו סוארו, לואיס גארסיה קאדנס; חשמלאים: פלורנסיו סאנשו, לוקאס גונזלז; טכנאי קול: חסוס סאנטוס, חוסה מריה פולידו; עוזרי הגברה: פדרו א. חאבארדו, חבייר קאביוס; וידאו: איגנסיו רודריגז סן רומן; מנהל מתפרה: איסמעל אונאר; עובדי המתפרה: חואנה קואסטה, רוסה סנשו, כרמן דל ואייה, חנובבה בון; אביזרים: חזה לואיס מורה; אחראי למטען: חזה טאלאורה; מעסים: חסוס עבדיה, מתיאו מרטיין; מזכירות: מרצדס זאזו, קונצ'ה מרטינו, חואנה קאסטה; מזכירה ומתרגמת: דולורס סייחו.

בלט בית האופרה הממלכתית של מדריד

מנהלת אמנותית: מאיה פליסצקייה